

OLÁH JÁNOS

Robinson

*A fiam falja a könyveket.
Nem mintha irigyelném tőle, de mégis.
Amíg én mosogatok, az ebédet melegítem,
szerelem az autót, festem a kerítést,
ő a Robinsont olvassa, és persze
jobban tud mindent, hogy mit
kellett volna csinálni a muskétákkal,
meg effélék. Közben azért mesél is belőle,
na, nem az egészet, arra
nincs ideje, olvasni kell tovább.
Szeretnék én is egy nyolcéves gyerek
erkölcsi szerint csak avval törődni,
ami érdekel, de nem lehet. Lassan
negyven felé járok, és nem fogyok ki
a kényeszerű tennivalókból:
takarítás, villanyszerelés,
üvegezés, deszkák és szögek...
Hiába várom, hogy egyszer
más intézze mindezt, se péntek,
se más nap nem sodor szolgát felém,
nincs miből megfizessem, s ha volna is,
feszélyezne, hogy segítségét elfogadjam,
inkább mindent magam csinállok,
mint eleinte ott a szigeten
az a szegény, szerencsétlen Robinson.*

Kéz a kézben

*Autóbuszsal
iskolából
hazafelé*

*ti jöttök ott
kéz a kézben,
három manó.*

*Fölnőttök majd
ti is, aztán
elkerültök,*

*mint apátok,
gond és munka
foglya lesztek.*